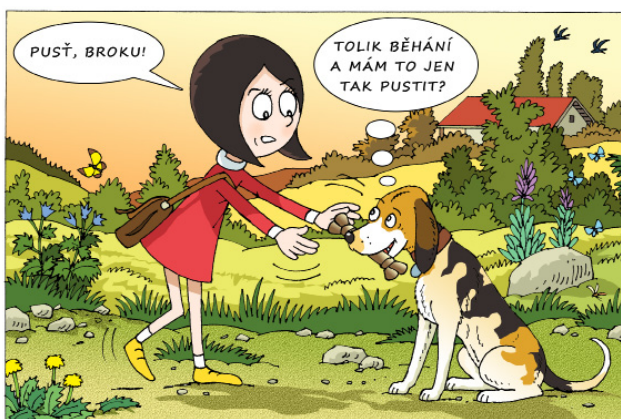

Jednou z nejdůležitějších disciplín při výcviku psů je přinášení, které známe i pod názvem aport. Dobře připravený pes dokáže najít a přinést svému vůdci cokoliv od vodítka, přes klíče až po střelenou zvěř. Právě přinášení zvěře je při výkonu práva myslivosti velmi důležité. Důvodem není jen to, že člověk nemusí běhat za každým střeleným bažantem, zajícem či kachnou. Dále důležitější je to, že pes zvěř nejen umí přinést, ale také ji najít i v složitém terénu.

Jsou psi, kteří se narodí jako vášniví aportéři. Jsou psi, kteří se aportování snadno naučí, a jsou také psi, pro které to je velký problém. V posledním případě nebývá chyba ve psovi, ale vinu je třeba hledat ve špatném přístupu jeho vůdce. V podstatě jsou při nácviu aportu používány dvě metody. Ta první by se dala nazvat nácvi hrou a začíná se s ní již u malého štěněte. Vůdce ho láká na nějakou hračku nebo kus kůže, a když to štěně vezme do mordy, dává povel „aport!“ a hodně je chválí. Když hračku odhodí kousek od sebe, štěně, které ji považuje za kořist, se za ní většinou rozběhne. Namísto je štěně zase hodně pochválit, ale v žádném případě bychom ho neměli honit a jeho kořist mu násilím brát. Naopak je rozumné se otočit a jít od štěněte pryč. Pokud nás s hračkou v mordě následuje, je vhodná opět velká pochvala. I když se vlastně jedná o hru, není rozumné ji příliš protahovat. Štěně by se unavilo a aportováním se začalo nudit. Postupně přijde štěně na to, že aport je vlastně zábava a bude nás samo k tomu, abychom mu něco házeli, ponoukat. Odtud už je jen krok k tomu, aby si zvykalo nosit

i jiné věci než původní hračku. Pro nácviu aportu se používají různé činky, kozlíky nebo pešky. Je ale třeba dbát na to, aby nebyly příliš těžké.

Druhý přístup k nácviu aportu je možná méně zábavný, ale v praxi se využívá častěji. Vůdce si posadí psa před sebe nebo vedle sebe. Otevře mu mordu a vloží mu do ní ruku. Druhou rukou pak mordu drží přivřenou. Přitom psovi dává povel aport a chválí jej. Po nějaké době stačí dát povel a pes sám bere ruku vůdce do mordy. Pak se začne psovi místo ruky nabízet např. silnější klacík, lehká činka nebo pešek. Když pes vezme na povel předmět do mordy a nepouští jej, je možné jej vzít na vodítko a nechat jej s aportem v mordě chodit vedle naší nohy. Je ale třeba dávat pozor na to, aby se pes neznechutil a nezačal aport z mordy pouštět. Postupně se nechává pes aport zve-

dat ze země vedle vůdce. Když i tento cvik zvládá, je možné aport kousek hodit a psa pro něj poslat. Postupně se od činek a pešků přechází na zvěř.

Při obou typech nácviu se nejdříve dbá na to, aby pes aport přinesl, a teprve když to zvládá, je možné začít „pilovat“ jeho předávání, tedy aby před svého vůdce předsedl a počkal, až si aport odebere. V průběhu výcviku je třeba dávat stále stejné povely. Jinak pes nebude vědět, co od něj chceme. Běžně se používají tři povely. Povel „aport“, když se pes posílá, aby něco přinesl, povel „pusť“, když přinesený předmět nebo zvěř vůdce od psa přebírá, a často také povel „drž“, když vůdce nechce, aby pes například zvěř pustil na zem.

Vladimíra TICHÁ
Ilustrace Josef Pospíchal